

Komisja twierdzi, że od chwili ustanowienia rozporządzenia nr 725/2004, Wspólnota ma wyłączne kompetencje w zakresie zaciągania międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie bezpieczeństwa na morzu. Zatem państwa członkowskie nie mają już uprawnień do przedstawiania swych krajowych stanowisk na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej w dziedzinach objętych wyłącznymi kompetencjami Wspólnoty, o ile nie zostaną do tego upoważnione przez Komisję.

(¹) Dz.U. L 129 z 29.4.2004 r., str. 6.

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-46/07)

(2007/C 82/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Pignatoro-Nolin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że utrzymując w mocy przepis, zgodnie z którym pracownicy sektora publicznego mają prawo do świadczeń emerytalnych w różnym wieku w zależności od płci, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 141 WE;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że system emerytalny zarządzany przez INPDAP (Istituto Nazionale della Previdenza per i Dipendenti dell'Amministrazione Pubblica) jest dyskryminującym pracowniczym systemem emerytalnym, sprzecznym z art. 141 WE w zakresie, w jakim ustala powszechny wiek emerytalny 65 lat dla mężczyzn i 60 lat dla kobiet.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 16 listopada 2006 r. w sprawie T-333/03 Masdar (UK) Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 2 lutego 2007 r. przez Masdar (UK) Ltd

(Sprawa C-47/07 P)

(2007/C 82/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Masdar (UK) Ltd (przedstawiciele: A. Bentley i P. Green, barristers)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 listopada 2006 r. wydanego w sprawie T-333/03 MASDAR (UK) Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- zasądzenie od Komisji na rzecz wnoszącego odwołanie;
 - (i) kwoty 448,947.78 EUR, której wnoszący odwołanie domagał się w sprawie T-333/03 lub ewentualnie kwoty 249,314.35 EUR względnie kwoty, którą Trybunał uzna za stosowną;
 - (ii) odsetek za zwłokę od kwoty (i);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w instancji odwoławczej oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji powinien zostać uchylony w całości ze względów przytoczonych poniżej:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, że działania wnoszącego odwołanie wynikały jedynie z obowiązku wykonania swojego zobowiązania umownego względem Helmico, w wyniku czego oddalił żądania wnoszącego odwołanie oparte na zarzucie bezpodstawnego wzbogacenia i prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia. Tym samym Sąd Pierwszej Instancji nie wziął pod uwagę uprawienia wnoszącego odwołanie do wypowiedzenia umów o podwykonanie ze skutkiem od dnia 2 października 1998 r.
2. Niezależnie od tego czy działania wnoszącego odwołanie wynikały jedynie z obowiązku wykonania swojego zobowiązania względem Helmico czy też nie Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo nie biorąc pod uwagę (i) okoliczności, że Komisja nie jest zwykłym kontrahentem, lecz dysponuje uprawnieniem do windykacji wierzytelności, które może wykonywać zgodnie z Rozporządzeniem Finansowym z dnia 21 grudnia 1977 r. mającym zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (¹), ani (ii) w jaki sposób Komisja wykonywała te uprawnienia.

3. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo stwierdzając, (i) że nie może uznać, iż wnoszący odwołanie działał dobrowolnie, (ii) że Komisja była w stanie sama zarządzać projektem i (iii) że wymaga się, aby osoba powołująca się w uzasadnieniu żądania na prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia musi koniecznie działać bez wiedzy zastępowanego.
4. Stwierdzenia Sądu Pierwszej Instancji dotyczące zarzutów bezpodstawnego wzbogacenia i prowadzenia cudzej sprawy bez zlecenia z jednej strony i zarzutu uzasadnionych oczekiwań z drugiej strony są niespójne.
5. Uzasadnienie oddalenia skargi wnoszącego odwołanie oparte na zarzucie nieumyślnego, względnie umyślnego naruszenia zobowiązań umownych jest błędne. Sąd powołał się na brak dostatecznego uzasadnienia żądania przez wnoszącego odwołanie, podczas gdy stan faktyczny niniejszej sprawy jest oczywisty biorąc pod uwagę szczególne okoliczności, związane z wykonywaniem przez Komisję uprawnienia do windykacji zgodnie z Rozporządzeniem Finansowym.
6. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że (i) brak jest dowodu na okoliczność, że zapewnienia, na które powołuje się wnoszący odwołanie, zostały udzielone na spotkaniu, które odbyło się w dniu 2 października 1998 r., i (ii) że bardzo mało prawdopodobne jest, aby takie zapewnienia zostały udzielone.
7. Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, że niesporządzenie przez Komisję protokołu ze spotkania w dniu 2 października 1998 r. stanowi dowód nieformalnego charakteru tego spotkania. Orzekając w ten sposób Sąd niesłusznie nie wziął pod uwagę możliwości, że Komisja udzieliła przedmiotowych zapewnień w ten czy inny sposób. Ponadto Sąd błędnie ocenił sposób, w jaki zapewnienia zostały wypowiedziane, nie uwzględniając kontekstu, w jakim to miało miejsce, a mianowicie, że Komisja nie zobowiązała się do niczego innego jak do zapłacenia wynagrodzenia za wykonanie świadczenia zgodnie z warunkami umowy, na co Komisja dysponowała już stosownymi środkami budżetowymi.

(¹) Dz.U. L 356, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège (Belgia) w dniu 5 lutego 2007 r. — Etat belge — SPF Finances przeciwko S. A. Les Vergers du Vieux Tauves

(Sprawa C-48/07)

(2007/C 82/38)

Język postępowania: francuski

Oznaczenie sądu krajowego

Cour d'appel de Liège (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Etat belge — SPF Finances

Strona pozwana: S.A. Les Vergers du Vieux Tauves

Pytanie prejudycjalne

Czy ustawa z dnia 28 grudnia 1992 r. — dokonująca zmiany treści art. 202 code des impôts sur les revenus 1992 poprzez odwołanie się do dyrektywy Rady 90/435/EWG (¹) z dnia 23 lipca 1990 r., przewidująca wymóg posiadania przez odbiorcę dywidendy udziału w kapitale spółki, która ją wypłaciła — nie powtarzając *expressis verbis* wymogu posiadania prawa pełnej własności i zgodnie z wykładnią przedstawioną przez stronę pozwaną uznając w sposób dorozumiany posiadanie prawa użytkowania udziałów w kapitale za wystarczające do skorzystania ze zwolnienia z podatku od dywidend, jest zgodna z ww. dyrektywą dotyczącą udziału w kapitale, a konkretnie z jej art. 3, 4 i 5?

(¹) Dyrektywa Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, str. 6).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 6 lutego 2007 r. — Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding przeciwko NV Firma Feryn

(Sprawa C-54/07)

(2007/C 82/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidshof te Brussel (Belgia).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding.

Strona pozwana: NV Firma Feryn.